

Ionuț Calotă

Orașul tatuat

un fel de proze ultra-scurte
în stil maximinist

EDITURA UNIVERSITARĂ

Motivație

Poezia scuză mijloacele.

Într-o lume tot mai lipsită de imaginație, care dorește desființarea metaforei, mi-am dorit să scriu această carte în care să explodeze fantezia.

Mi-am propus să dau cuvintelor mai multe sensuri.

Uneori, poate că am dus experimentul la extrem, încât să devină de neînțeles. Mi-am asumat și acest risc.

Cititorule, vreau, însă, să simți energia textuală!

Avantajul poeziei este că ea poate reda absolut orice, poate deconstrui realitatea și o poate recrea în alte forme nebănuite.

M-am lăsat angrenat în agitația orașului contemporan, aglomerat, poluat, virusat, carantinat, izolat, paralizat, tehnologizat, digitalizat, alienant, marketizat, într-un cuvânt, TATUAT și am extras senzații și emoții.

E posibil să descoperi aici acea carte în care, în timp ce-o citești, gândurile să se ridice de pe pagină și să plutească într-o lume ficțională.

Bun venit în această aventură!

Autorul

Călătorie în jurul meu în mai mult de 80 de poezii

Voi, toți, unde sunteți?
Eu stau în centrul acestui oraș-labirint și știu
am 1001 de vieți.
Pe toate le trăiesc acum
în prima zi de după sfârșitul lumii.
Încă port vina tuturor celor vii
ca pe o amprentă uitată
în golul acesta al minții
în spațiul rămas între visuri și virusuri.
Învăț noul alfabet.
Sunt captiv în colțul ascuns al orașului
suspendat în aer
ca într-o pasăre
ghemuit în această carte
copac de fum
și lumina oamenilor
mă înflorește.

Trezirea în rezervația poezilor

Ești cel mai bătrân poet tânăr - mi-ai spus -
I-ai cunoscut pe toți vecinii tăi celebri
care circulă pe roțile prin saloane
prin patria ta de cenușă vie!
Ce copil bătrân sunt - mi-am spus -
sărutat de infirmierele impudice
fugărit de ambulanțe
prin labirintul roșu in vitro!
Cerneala de la selfie
curge pe spinarea-mi încovoiată
sub ghilotine și ploile acide
când zăpezi și cărți visez
mângâiat de glasul macaralelor.
Ești ultimul Kafka
cel mai iubit dintre poeți - mi-au spus -
Din mine explodează anemonele
pline de nicotina crudă.
Nici nu știi dacă m-am născut – răspund eu -
Stau deasupra orașului și
acum, ca o anateme
doar mie, în loc de cocoș
îmi cântă, dimineața
sirena de la salvare.

Poezia este un paratrăsnet pentru suflet

Înainte de fiecare poezie
cineva scrie sute de coduri de computer
conectează turme de roboți între ele
stinge mii de explozii solare
conversează cu televizoarele
ascultă concertul pentru aspirator și orchestră
compune antibacterii
care nu vor muri niciodată
face betonul tot mai armat
acneea mult mai radiantă
și lansează din empireu
câteva curcubeie extraterestre.
Înainte de fiecare poezie
cineva rescrie viitorul
apoi mă strigă
dar nu cu numele meu.

Se topesc pereții casei mele

În camera mea mică
nu mai e loc de nimic
stăpân e doar Marx
câinele ultimului meu bunic.
Marea de aburi curge
prin orașul pustiiit
intră prin ferestrele moi
și ne găsește tot mai goi.
Fiarele dezoxiribonucleice stau ascunse
în garajele lor minuscule.
Bătrânii elefanți au ieșit
din veranda mea și au capturat
santinelele zilei.
S-a făcut liniște, s-a făcut pustiu
sângele forează
în grinzile vîi de metal.
Cineva golește semințele
în cutia milei.
Eu mă caut pe mine
printre șine
în ruine.
Singură tu
treci prin capul meu.
Ai luat un poem
și ai făcut din el un zmeu.

Orașul tatuat

Din balconul meu
mă uit în balconul tău
iar tu
din camera ta te uiți
în blocul vecin
de unde și personajul
de acolo privește în următorul loc
cu ferestre
până se epuizează tot traseul.
Dacă totuși cineva lipsește
vom pune un portret în locul lui
cu ochii fixați spre o fereastră
la care stă un alt tablou
imperceptibil.
Uite așa
pânza de păianjen crește în fiecare zi.
Suntem tot mai mulți.
În loc de blazoane avem etichete.
Noi suntem rețeaua
tatuajul acestui oraș
de hârtie.

Suspect de poemovirus

M-am rătăcit și recunosc
am fost în seră.
Eram mai mult un cub
decât o sferă.

Mărturisesc, mi-am înghițit casa
și, iată-mă, acum trăiesc
pe o insulă de cuvinte
în haine de nisip.
Ea se făcuse tot mai mică.
Îi atingeam cu cornea
toate colțurile
 într-un Surround optic.
De acum casa mea locuiește în mine
dar pereții ei sunt disperați
să fie iarăși ziduri
o piele întărită
peste trupul meu capturat
suspect de poemovirus.

Silicon lucios, dintr-un smog spongios

Macaraua obsedată de gravitație
apropie un oraș de altul
o țară de alta
până ele rămân fără străzi
fără clădiri
doar cu oameni
transparentți.

Pădurile cresc din copaci de tinichea
iar din ocean ies pești de sticlă.

Poezia, însă, a rămas fără baterie.

Statuile semafoarelor
cu capul retezat
privesc lumea
precum un poet
care se joacă în întuneric
cu fascicule de cuvinte
în munții de gunoaie. Așa
monitoarele vechi prind rădăcini
își aprind ecranele și
transmit imagini
din toate lumile îngropate.

E Ziua
în care roboții
au început să gândească.

Înainte de fiecare poezie e tăcere

Îmi amintesc cum citeam seara
la lumina pălăriei bunicului meu
apoi stăteam suspendat pe marginea balconului
ca deasupra unei prăpăstii
și priveam lumea
în interiorul ei.

Când nu a mai fost el
mă ascundeam sub pătură
și făceam lumină cu singura portocală
pe care o primeam de la Moș Gerilă.

Repl@y poezia+

Virusul ăsta încoronat
ne strivește corăbiile
se izbește /sufocând
toate trupurile noastre vii
apoi mușcă asfaltul moale al tălpilor
și adoarme dezarticulat
în mașina de făcut dragoste.
Ne înconjoară pisici robotice
procesate în coruri de întuneric
în orașul acesta imposibil.
Doar numele noastre/ colaje de portrete
nu se termină niciodată.

/ replay.

De Crăciun până și copacii
devin stâlpi de lumină.

/ replay.

Oamenii nu se vor mai naște
ei vor fi printați 3D-organic.

Autostop pe sens interzis

Am adormit privind căsuța de chat
care rămânea mereu goală.
Am rămas fixat pe coperta din plexiglas
pusă peste amintirea cruzimii
din acea seară.
Din mine atârnavă franjuri
visele îmi pocneau ușor
de la boala nedescoperită.
Speram să se joace cineva cu sirena
să mă tragă de sub straturile suprapuse
de pături călduroase
legate cu leucoplast
sau măcar să intre și să iasă
din camera mea care foșnea singură.
Eram un donator senil de zâmbete
un terminal plin de proteze lucioase
dependent de auto-correct
un colaj de corpuri aproape vii.
Anticipam nesiguranța
cu care va veni
acea nouă zi
sau poate doar tu.

Pistolul de hârtie

Am fost și eu la război.
Am avut de dus
propria bătălie
când mă cuprindea furia
scrisului.
Am stat față în față cu inamicul
dar nici el nu mă vedea pe mine
nici eu.

Desigur
nu poți să crezi ceea ce nu vezi
dar acum, iată, eu văd perfect
linia orizontului
cum se scufundă
trăgând după ea catargele părăsite
și dărele de fum
de la epoleții
care s-au aprins singuri.
Supraviețuitorii, doar ei
încă mai înoată
împreună cu zorii.

Conspirație în Infernul poezilor

La un colț stau ascunși
traficantii de depresii
vânătorii de tristeți
fetele de la mall
îngerii ucigași
și negustorii de viruși.
De pe blocuri se preling
dungile de culoare.
E o conspirație, desigur
păianjenii au înghițit nemiloasa lună
și au îngropat însingurarea
în culisele nopții.
Poeții, doar ei
mai păstrează în carne
cioburile tuturor exploziilor.
Pe ei se testează
toate suferințele lumii
deși nu a aflat, încă, nimeni.
De acum, ei sunt cei
a căror cyber-poetry
se materializează în realitate.

Reconstituirea 2.0 Ultimul sfârșit

M-am dus la librărie
să-mi cumpăr ceai și lămâie
apoi am oprit la cofetărie
să caut ultima carte de hârtie.

Cred că m-am rătăcit
într-o grădină din orașul fatidic
aici, în subcer
și acum acest robot
mă așteaptă docil
în taxiul
care mă va duce
spre accident.

Diez ambiterestru

La un moment dat
toate zilele au semănat între ele
învălurite - glazurate între șalurile grele.
Tot ce făceam nu mai avea ceva distinct
aceeași tastă diez
pusă mereu înaintea
din instinct.

Pauză de Haștag.

Noi de fapt suntem binari
femei-bărbați
buni-răi
deși frați
niciodată întregi
doar niște computere mai sofisticate
care se virusează prea ușor.
Soarele ar putea fi
o pasăre nesfârșită
iar norii
unii feminini și alții masculini
unii umezi și ceilalți uscați. Totuși
eu sunt femeie-bărbat
sau bărbat-femeie?
Sofisticat e *toksic*.
A spus Deținătorul lumii.

Răpirea din Rai

Am mers împreună până acolo
unde cântecele creșteau singure
din trupurile noastre goale.

Trăgeam după noi
norii murdari
de o sfoară.

Am mers până la podurile fetide
peste curbura gheții
să ne legăm de lanțurile ude.

Până la sfârșit am mers
și acolo ți-am spus:
Spune Da, spune Da!

Te-am adus
așa cum am promis
la altar
pentru sacrificiu.